

KEĎ PRŠÍ, HĽADAJTE DÚHU,
KEĎ SA ZOTMIE, HĽADAJTE HVIEZDY

HVIEZDY BLÍZKO NÁS

LILLY ADAMS

IKAR

LILLY ADAMS

HVIEZDY
BLÍZKO NÁS

Preložil Branislav Kočan

Lilly Adams
NEBENAN FUNKELN DIE STERNE

Copyright © 2019 by Bastei-Lübbe AG, Köln
Translation © 2020 by Branislav Kočan
Jacket design © 2020 by Kateřina Stárková
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7135-7

1. KAPITOLA

#CISTESTASTIE

BritMom@Em_dreams: Oh My God! Nádherná jachta! Vaša?

Em_dreams@BritMom: Kiežby:-) Troyov šéf nás pozval na čaj.

S tým morom čosi nebolo v poriadku. Vlny boli veľmi vysoké, voda vyzerala priveľmi tmavá a nebo bolo celkom určite až príliš dramatické. Oblohou sa tiahli tmavosivé zdrapy oblakov, až mal človek pocit, že naozaj vo vlasoch cíti vietor a počuje, ako mu hvízda okolo uší. Nádherná fotka ako stvorená pre studený jesenný deň strávený pred kozubom so šálkou horúceho čaju a pri vône pečených jabĺk. Fotografia vznikla pred vyše rokom a pol, keď bola prvý a doteraz aj posledný raz navštíviť tetu Gwen. Dnes bol prvý májový deň, a hoci do okna neprestajne bubnoval dážď, mala by sa podeliť o jarné pocity. Táto fotka vyzerala, že jej chýba teplo. Navyše cez víkend prevládalo na pobreží nádherné počasie – webkamery z Worthingu prinášali zábery plné slnka a blankytnej oblohy.

Samozrejme, mohla by pridať aktuálnu jarnú snímku orgovánu, čo jej kvitol v obrovskom kvetináči na terase. Dobre si však uvedomovala, že už veľmi dlho nezavesila fotku z nejakej cesty. Potrebovala takú, ktorá by všetkým jednoznačne oznámila: Bola som preč! Mimo Londýna! A táto fotografia pobrežia bola jedna z mála, ktorá sa hodila.

Včera už zavesila šesť rokov starý obrázok jachty, ktorý urobila na pomaturitnom výlete do Kielu. Pochopiteľne, vy-

retušovala všetky stopy vedúce k Nemecku: vlajky, nápisy aj meno lode.

Prsty jej behali po ponuke v menu, tu pridala kontrast, tam zmenila farby, kopírovala jednotlivé oblasti a vkladala ich na iné miesta. Určite by bolo jednoduchšie stiahnuť hocijakú fotografiu z nejakej bezplatnej platformy, to však nechcela. Skôr či neskôr by si niekto mohol niečo všimnúť.

Po desiatich minútach sa odsunula kúsok od stola a pozorovala svoje dielo. Oveľa lepšie! Nebo žiarilo v sýtych modrých farbách, vlny sa lenivo prevažovali a more malo farbu takmer ako v Karibiku. Trocha stiahla tyrkysovú – konečne to bolo južné pobrežie Anglicka a nie pláž na Bahamách.

Spokojne skopírovala fotku do mobilu, zavesila na svoj účet a pripísala slová, ktoré jej napadli hneď ráno po prebudení: *Nádherný víkend na pobreží! Ešte stále sú blízko: slaná vôňa mora, slnko hrejúce pokožku a škrekot čajok v ušiach – tento týždeň sa nemôže začať zle! Čo potešilo cez víkend vás? #Worthing, #coast, #seaside, #sun, #happygirl.*

Neubehli ani dve minúty a začali chodiť srdiečka. S komentárom bola ako zvyčajne prvá *BritMom: @Em_dreams: Vďaka za túto nádhernú fotku, je ako z rozprávky. Jaj! Tak rada by som zasa išla k moru. My sme sa dostali nanajvýš na ihrisko a do McDonaldu. Čo už, aspoňže malá si to užila.*

Emma jej hneď poslala niekoľko palcov hore, jeden bozk a komentár: *Rada by som ju konečne videla, ako sa štvorá po preliezačkách! Možno to raz klapne.* *BritMom* bola jedna z jej prvých sledovateľov a už si vymenili aj niekoľko súkromných správ. Na jej fotkách bolo hneď badať, či sa má dobre alebo zle. Keď bola šťastná, vešala snímky štýlových frizúr, čo vykúzlila na hlavách svojich zákazníčok. V zlých časoch pridávala ponuré verše, často na temnom gotickom pozadí so symbolikou smrti. V poslednom období, žiaľ, prevažovala poézia.

Fascinovane sledovala, ako narastá počet srdiečok – už ich bola takmer stovka. Stále ju ohromovalo, ako rýchlo komunita reaguje. Čo sú neprestajne všetci online? Keby mala odpovedať podľa seba, tak určite ÁNO.

Emma odložila mobil, chlipla si kávy, čo dávno vychladla, a zahľadela sa z okna. Bolo takmer sedem, mala by začať konečne pracovať. V Nemecku bol sviatok, v Anglicku bude až o týždeň. Jej rodičia sedia určite po tradičnej prvomájovej cyklotúre so všetkými susedmi na záverečnej grilovačke, zatiaľ čo jej sestra vyspáva opicu z technoparty a celý deň strávil v posteli. Pravdepodobne nie sama.

Nakrátko jej zovrelo srdce. Dopila kávu. Zhlboka sa nadýchla a sústredila sa na výhľad za oknom. Nie, teraz sa jej nebude dozaista snievať za domovom!

„Troy!“ zakričala, ale neprišla nijaká reakcia. Jej starý kocúr sa zase raz poneviera po strechách a vráti sa až vtedy, keď bude neznesiteľne hladný. A to môže trvať – dnes tak vylízal misku, až ani nebolo vidno, že v nej kedysi niečo bolo.

Aspoňže medzičasom ustal dážď, ktorý Troy z princípu ignoroval, a temné mraky sa rozstúpili. Dokonca sa zdalo, že tu a tam presvitá kúsok modrej. Možno bude mať šťastie a neskôr sa jej podarí niečo zhltnúť na terase. Pohľadom putovala po horizonte. Celkom vpravo The Shard, najvyššia budova v Európe, ktorú Londýňania pre jej trblietavú tenkú špicu prezývajú Solníčka, oba hotely Plaza a nakoniec London Eye medzi Waterloo a Westminster Bridge. Grandiózny výhľad.

„Buď šťastná, Emma Martinová,“ zaželala si nahlas a kútky úst potiahla do širokého úsmevu. „A vďačná.“

Niekde čítala, že je jedno, či sa človek smeje naozaj, alebo len aktivuje príslušné svaly na tvári, v oboch prípadoch sa uvoľnia hormóny šťastia. A o to predsa ide: človek sa cíti šťastný. Aj keď práve taký nie je. Preto sa usmievala. Dlho. Účinok sa však nedostavil.

Vrátila sa k počítaču a otvorila stránku, na ktorej práve pracovala. Po vetre, vlnách a slanom vánku nebolo ani stopy. Hoci aj tu išlo o farby, ale náterové, o štetce, laky a ochranné fólie. Pán Schwarzner, maliar z Großkarolinenfeldu pri Bad Aiblingu neďaleko Rosenheimu, jej celkom jednoznačne vysvetlil, že si nepraje experimenty s farbami. Chce solídnu webovú stránku s veľkým W, povedal jej do telefónu. Podľa možnosti všetko na jednej strane. To večné preklikávanie vraj len zbytočne mätie, a keby to malo byť podľa neho, nejaké tie moderné záležitosti vlastne vôbec nepotrebuje, lenže žena a syn na tom trvajú. A, samozrejme, aby to veľa nestálo. Najlepšie vôbec nič. Ak rozumie.

Emma ako vždy rozumela svojmu zákazníkovi, ako všetkým svojim klientom. Snažila sa naňho veľmi nemyslieť, jedine na sumu, čo nakoniec pristane na jej účte v banke a udrží ju ako-tak v pluse. Zatiaľ čo jej bývalí spolužiaci z grafického dizajnu pracovali na vzrušujúcich online kampaniach pre Jaguar, Harrods alebo National Trust, ona diskutovala s nemeckými mäsiarmi, dedinskými lekárnikmi a remeselníkmi všetkého druhu, či sa dajú na webovej stránke sklbiť tradícia a moderné poňatie bez toho, aby z nej návštevníci po niekoľkých sekundách s hrôzou odišli. Nebolo jednoduché ako Nemka dostať pevný flek v anglickej firme, a tak bola vlastne rada, že síce má nudných zákazníkov, ale môže s nimi veci riešiť z Londýna.

Robiť sama na seba, nič lepšie sa jej nemohlo stať. A najmä nemusí vôbec vytiahnuť päty z domu.

O desiatej sa objavili na oblohe, ktorá sa zo sivej premenila na ocelovomodrú, prvé hviezdy. Zababuší sa do flísovej bundy a vonku jej bude dosť teplo, aby tam zjedla morčací sendvič, čo jej zostal zo soboty. V tomto smere sa rýchlo pri-

spôsobila Angličanom: ak nepršalo, počasie bolo v zásade vynikajúce a dalo sa bez problémov pohybovať vonku.

Na ružové tričko s trblietavou zlatou hviezdou vpredu si natiahla krémovobielu bundu a balansovala s tanierom, so sendvičom, s mobilom a pohárom vody cez prah na terasu. Vonku bolo naozaj príjemne. Nevznášala sa vo vzduchu už typická májová vôňa? Niečo hebké, kvetové, čo nepochádzalo z orgovánu? Hoci bolo šero, kútikom oka si všimla, že vistéria, mučenky a ďalšie kvety súrne potrebujú poliať. Vy-
baví to hneď, len čo sa naje. Teraz však mierila k obrovskému plážovému košu, ktorý na terase trónil už dva týždne. Neočakávaný daňový preplatok jej umožnil splniť si dávny sen: ozajstný plážový kôš, aký býva pri Severnom mori, s bielymi a so sivými pruhmi, s podnožkami, odkladacím stolčekom, antracitovým pletením a dvoma lodnými okienkami po stranách. Bol to výstavný kus, i keď mierne opotrebovaný. Asi preto nebol veľmi drahý a mohla si ho dovoliť. Zamilovala si ho na prvý pohľad. Mohla sa doň schovať, hľadiť na oblohu a snívať, v noci pozorovať hviezdy a uniknúť vetru. A vychutnať v ňom večeru.

Zrazu ju vyľakal nejaký zvuk. Plážový kôš, z ktorého videla iba zadnú stenu, akoby zavrzgal. Potom sa zakýval. Ako keby niekto lomcoval podnožkou, ktorú však nemohla zo svojho miesta vidieť. Strhla sa, takmer jej vypadol mobil z ruky. Mala pocit, že do žalúdka jej udrela päšť. Dýchala krátko a rýchlo, až priveľmi náhlivo. Napriek tomu sa prinútila kráčať ďalej. Možno to bude iba holub, čo vyjedá omrvinky z poslednej večere.

Pri obchádzaní koša zbadala na podnožke červené tenisky. A nohy v modrých džínsoch. To hádam nie je pravda! Čo hľadá cudzí muž na jej terase? Čo chce?

Na chvíľu zostala meravo stáť, nevedela, čo má robiť. Dych sa jej zrýchlil ešte viac. Mala by sa odkradnúť späť a zavolať po-

líciu? Pohľadať niečo, čím by ho mohla ovaliť? Modré džínsy sa nehýbali. Čo najtichšie odložila pohár vody do jedného z kvetináčov a natiahla ruku so smartfónom smerom k votrelcovi, akoby to bola zbraň, ktorá jej pomôže. Aké pochabé! Takto sa však cítila akosi silnejšia. Ako sa sem dostal? Dvere zo scho-diska na terasu vždy zamykali. Aspoň doteraz.

„Haló?“ zavolala roztraseným hlasom a stále dúfala, že sa tu len zhmotnil duch z Old Vic Theatre hneď za rohom. Vtom ho zbadala. Sedel tam chlap. V jej plážovom koši. Na jej terase. Potme! Dokonca živý. Strhol nohy z podnožíek a vyskočil. Stále pred sebou nezmyselne držala telefón.

„Och, prepáčte,“ zamrmal a odhrnul si z čela zabľudenný prameň vlasov. Bol vysoký, atletickej postavy a nanajvýš o niekoľko rokov starší ako ona. Priliehavé tričko v oranžových tónoch splývalo cez boky.

„Čo tu robíte?“ chcela nahlas a rozhorčene zvolať, ale vyznelo to sotva ako pípnutie kuriatka. Kedy naposledy hovorila s niekým nahlas? Minulý týždeň, keď telefonovala s mamou?

Pôsobil zmätene. „Prosím?“

„Čo robíte na mojej terase?“ vysúkala zo seba s námahou. Cítila, ako pevne zvierá tanier so sendvičom, akoby to bol diskový kotúč, ktorý by mu mohla prípadne vraziť do brucha. Keby na to mala silu.

„Prepáčte,“ ospravedlnil sa. „Asi som vás vylakal. To je mi ľúto. Vážne. Hneď vám to vysvetlím.“

Spravil krok vzad, zakopol o podnožku a zamával rukami vo vzduchu. Snažila sa mu uhnúť, no chytil sa jej za ruku. Konečne dosiahol stabilitu a rozpačito zdvihol obočie.

„Smiem sa predstaviť?“ spýtal sa zdvorilo. Okamžite jej bolo jasné, že toho chlapíka odniekiaľ pozná. Bol to cyklokuriér a už jej doručil niekoľko balíkov. Vždy mal mizernú náladu a vyzeral ako vyoraná myš.

„Nathan Burberry. Zajtra sa sem sťahujem. Práve som dostal kľúče.“

Nechápavo naňho civela. Tento? Jej nový sused? A bude využívať jej terasu?

„Ale...“ zajachtala a položila tanier so sendvičom na operadlo koša. Potom sa bezradne zakvačila rukou do výpletu. Čoskoro jej kolená vypovedia službu.

„Teší ma vaše nadšenie.“ Pre zmenu sa škeril od ucha k uchu. „Ale...“ skúšal to inak.

„Môj kôš, to je môj...“

„Aha, pardon!“ Prirazil k sebe nohy a vypál sa, akoby stál pred generálom. „Nechcel som ho hneď drzo anektovať, no vyzeral tak osamelo a lákavo. A ten neskutočný výhľad...“

Mala by sa – najneskôr teraz – nahlas zasmiať, zasunúť si prameň vlasov za ucho a zahľadiť sa mu hlboko do očí. Mala by ho pozvať, dať si s ním pohár vína, pripíť si na dobré susedské vzťahy. Jediné, čo cítila, bol však strach, že tu hore nebude viac sama, že stratí svoje bezpečie a uvidí, ako dobýva jej pevnosť. Nechcela sa deliť o terasu s ním ani s nikým iným. Bola jej kráľovstvo, jediná sloboda, ktorú mala.

„Už sa to viac nezopakuje, sľubujem,“ dodal zmierlivo. „Jedine, že by... povedzme, že by som naň vždy ráno vopred prevesil uterák a tak si ho rezervoval. Raz za týždeň, keď bude pekne. Alebo za dažďa? Či nie?“

Aha, jasné, to bol vtip, typický britský humor. Napriek tomu sa nedokázala zasmiať.

„Teraz vážne,“ pokračoval. „Povedali mi, že terasa na streche je prístupná všetkým nájomníkom. A okrem toho susedí s mojím bytom.“ Ukázal prstom smerom k druhému apartmánu. „Určite sa nejako dohodneme.“

Nadalej stála s otvorenými ústami.

„Budete bývať v byte pani Watershedovej? Čo je s ňou?“

Predpokladala, že skôr či neskôr sa niekto do domu nasťahuje – ale rovno do susedného bytu? Do vedľajších dverí? Stiahlo sa jej hrdlo.

Votrelec zdvihol obočie, nevedela posúdiť, či od pobúrenia, alebo od údivu.

„Sľubovali mi príjemných susedov. Vraj sa tu ľudia o seba zaujímajú a pomáhajú si, aspoň tak mi vraveli.“

Zasa si z nej uťahuje? Cítila, ako sa jej do tváre hynie krv, určite žiarila ako jeho tričko.

„Nejaký čas som bola odcestovaná,“ vychrlila.

Nemusela mu hneď vešať na nos, že okrem mena nevie o svojich susedoch vôbec nič. Pani Watershedovú videla nanajvýš cez sklíčko na dverách, keď išla vyniesť smeti a najskôr skontrolovala, či nikto nie je na chodbe. Pritom si všimla, že tá drobná stará lady v poslednom čase len s námahou zdolávala schody. Výťah nemali.

„Aha, rozumiem. Takže ten balík pred niekoľkými dňami odo mňa prevzala zrejme vaša dvojčka,“ usúdil.

Dokelu! Už sa to začalo. Prinútil ju klamať a teraz vyzerá ako krava. Keby sa aspoň tak šarmantne neusmieval!

Akurát ju to ešte viac zneisťovalo.

„Pani Watershedová mala infarkt a sama by sa o seba nepostarala,“ vysvetľoval. „Momentálne je v opatrovateľskom ústave. Možno ju budete chcieť navštíviť. Majiteľka domu pani Framptonová – určite ju poznáte, býva na prízemí – vám povie, kde ju nájdete.“

„Je mi ľúto pani Watershedovej,“ vysúkala zo seba Emma. Potrebovala bezpodmienečne niečo namietnuť.

„Napriek všetkému táto časť terasy patrí k môjmu bytu.“

Vyznelo to asi dosť bezočivo, ale zdvorilá ako Briti aj tak nikdy nebude a určite už podľa prízvuku spoznal, že je Nemka. Medzičasom zistila, že aj tak si tu všetci myslia, že Nemci skrátka nemajú na zdvorilosť talent od prírody.

„Neviem, či ste zistili, že pani Framptonová síce vlastní všetky ostatné apartmány v tomto dome, ale tento nie. Ani túto časť terasy. Tá patrí mojej tete Gwendolyn Martinovej.“

To už znelo rezolútnejšie, prečo sa mu však stále nedokázala pozrieť priamo do očí?

„Aha,“ povedal zamyslene, podišiel pár krokov k stredu terasy a ukázal na strešnú nadstavbu, za ktorou sa skrývali ich apartmány.

„Pomyselná os odtiaľ sem nám bez akýchkoľvek pochybností ukazuje, že táto časť patrí vám a tamtá mne.“

Prikývla a uprene hľadela na jeho časť terasy.

„Dočerta,“ vzdychol. „Nemohli by sme si náhodou vymeniť apartmány?“

„Nie!“ vykrikla, skôr ako si uvedomila, že si opäť dovolil zavtipkovať na jej účet.

Na jej časti terasy okrem nádherného tmavofialového orgovánu púťali pozornosť dva veľké kvetinové záhony, žiarili nespočetné kvetináče s kvetmi najrozmanitejších farieb, plážový kôš volal po odpočinku a všetko vyzeralo ako z časopisu *House & Garden*. Na jeho strane dominovali odlepujúca sa lepenka, práchnivé drevo a jedna zhrdzavená lacná hojdačka, na ktorej konštrukciu si už netrúfali sadnúť ani holuby. To neukrylo ani pološero veľkomesta.

„Ehm, rozumiem,“ zamrmal a zrazu sa mu v tvári objavila únava, ktorú by z nej Emma najradšej zasa vyhnala. Medová farba jeho očí náhle stmavla a obklopila ho aura melanchólie, z ktorej ju až striaslo.

„Ešte raz prepáčte, že som tak nečakane vníkol do vášho kráľovstva,“ vyslovil rozvážne. „Naozaj som iba chcel chvíľu vychutnať ten výhľad, kým zájdem do svojho starého príbytku zbaliť si posledné veci. Vôbec som nemal v úmysle nejakým spôsobom sa tu rozťahovať.“

„To je v poriadku,“ mávla rukou.

„Vy ste Nemka?“ spýtal sa, keď sa poberala na odchod.

Otočila sa a prikývla.

Oči mu opäť šibalsky zažiarili.

„Možno by ste mohli vytvoriť tabuľku využívania terasy, do ktorej by sme sa zapisovali.“

Jeho úprimný a teplý smiech ju bodal pri srdci. Čím skôr chcela byť vnútri. Na jeho *bye* zareagovala tak potichu, že to sotva mohol počuť.

Po polhodine, keď začalo zasa pršať, si uvedomila, že vonku zabudla tanier so sendvičom, mobil, pohár vody a soľničku.

Až do polnoci sa nedokázala sústrediť ani na webovú stránku pána Schwarznera, ani na svoj instagramový účet, aj keď sa na ňom objavilo štyridsaťtri komentárov k fotke z výletu. Prechádzala po účtoch, ktoré sledovala, niekde zanechala niekoľko smajlíkov, inde zopár srdiečok a príležitostne súhlasné alebo povzbudzujúce komentáre. Za normálnych okolností by si dala viac námahy s interakciou, veď jej sledovatelia by mali mať dojem, že nebaží len po najväčšom počte kliknutí, ale ide jej o komunikáciu, spolupatričnosť či dokonca o istý druh priateľstva. Som tu, počúvam, čo hovoríš, vidím, čo sa v tebe odohráva – to bol pocit, ktorý chcela tlmočiť.

Pri príspevku od *Magicmag* sa jej predsa len vynoril v hlave obraz, ktorý musela hneď stvárniť. Na fotke bol zemiak v tvare srdca rozpadnutý na dve polovice. K nemu hashtagy #precitnutie #rozchodboli #allblack.

Takmer automaticky sa ponorila do grafického programu, skúšala farby, umiestňovala nápisy a prehadzovala vystrihnuté časti. Po dobrej polhodine mala pocit, že je hotová, a hodnotila svoj výtvor. Na tmavomodro-fialovom pozadí sa v hornom okraji črtalo zopár ľahučkých hviezdčiek a úzky kosák mesiaca. Dolu pod lampou bolo vidieť siluetu páru,

ako si zamilovane hľadá do očí, a nad ním sa v bielom rukopisnom písme, čo objavila len nedávno, skvelo: *Come, love, be my nightguide*.

Bez dlhého uvažovania zavesila svoje dielo a pripísala otázku: *Čo vás ochráni, keď je noc hrozivá a tmavá?*

Ako by sama odpovedala na túto otázku? Tu, na sieti, v kruhu svojich priateľov by napísala *Troy* a nechala na svojich sledovateľoch, nech si sami vysvetlia, kto alebo čo je Troy. Prináša jej v nočných hodinách potešenie – ale ochrániť ju? Nie, žiaľ, na to nie je stvorený. Čo iné by to teda mohlo byť? Spánok. Sny. A čo, keď sa znova nedostavia?

Totálne vyčerpaná stála uprostred noci pred veľkou komodou od svojich rodičov, lebo ju zasa raz ničil prúd myšlienok, ktorý nevedela pretrhnúť. Prečo nereagovala inak? Z akého dôvodu to povedala práve tak? Prečo zutekala? Ako to mohlo zájsť takto ďaleko? Prečoprečoprečo – stále dokola bez nádeje, že na svoje otázky niekedy nájde odpovede. Spočiatku jej pomáhali tabletky na spanie, neskôr dva-tri poháre červeného vína. Potom síce zaspala, ale už od pol štvrtej či štvrtej bola hore, práve vtedy, keď je noc najmilosrdnejšia. Najchladnejšia. Najtmavšia. Najosamelejšia. Nezostávalo jej nič iné, len vydržať. Zmieriť sa. Bola to forma trestu, ktorý si zaslúžila za svoje nerozvážne správanie.

Prvý raz sa poriadne vyspala bez barličiek v dome tety Gwen vo Worthingu. Možno preto, že tam bolo všetko cudzie, nič v sebe neskrývalo spomienky a mohla sa správať ako cudzinka bez minulosti. Teta Gwen bola veľmi ohľaduplná a nehovorila s ňou o Nemecku. Iba o budúcnosti. O jej poslednom semestri. O Londýne. O apartmáne. O krásach mesta a rozptýlení, ktoré poskytuje. Emma si bola istá, že nové prostredie jej pomôže všetko potlačiť. Vo Worthingu sa dlhé hodiny prechádzala po pláži, lačne vdychovala morský vzduch a večer bola taká unavená, že zaspávala na gauči pred

televízorom. Po jej návrate do Londýna sa však všetko začalo odznova. To, že sa prvú noc poriadne nevyspala, pripísala zmene prostredia a nezvyčajným zvukom. Ale ani po niekoľkých týždňoch to nebolo lepšie. Mala z toho hrôzu. Čo najdlhšie oddaľovala spánok, no ďalší deň bol zakaždým o to horší. Zaspávala v posluchárni, v knižnici alebo v metre. Raz sa prebudila až na konečnej, v rozpadávajúcej sa betónovej pustatine, ktorá jej akoby hovorila, že je tam, kam patrí: na slepej koľaji. Znechutene hľadela na svoju bledú tvár, čo sa odrážala v špinavom okne, a len s námahou potláčala slzy.

Medzičasom prišli prvé komentáre k jej príspevku, hoci bolo tesne pred jednou. Ako vždy sa našli vtipkári, ktorí písali niečo ako *Dve fľaše whisky* alebo *Balíček kondómov*, no ocitli sa medzi nimi aj pozoruhodne intímne priznania. *Môj plyšový psík zo škôlky*, čítala. *Portrét mojej babky*, napísala Ani87. *Posledný ľúbostný list od neho*, *Fotka z ultrazvuku* alebo *Hebká srst' mojej mačky*.

Úprimné odpovede Emmu trocha utešili, aspoň natoľko, že sa mohla venovať práci. Podarilo sa jej dokončiť betaverziu webovej stránky a pánovi Schwarznerovi poslala link na preskúšanie. Určite potrvá niekoľko dní, kým sa zorientuje a pošle jej spätnú väzbu.

Noc bola stále tmavá, odrazu pocítila, ako na ňu padá únava. Bolo jej zima, zívala, a keď sa zahľadela von z okna, zistila, že v ani jednom okne, ktoré videla zo svojho bytu, sa už nesvieti. Zababušila sa do prikrývky, budík na nočnom stolíku ukazoval tri hodiny a štrnásť minút. Uvedomila si ešte slabé zachvenie matraca a niečo ťažké pri nohách. Troy, bola jej posledná myšlienka.

2. KAPITOLA

#SUSEDSEKVZTAHY

Luca@Em_dreams: A čo ochráni Teba pred temnotou noci?

Em_dreams@Luca: Teplá ruka na mojom boku.

Strhla sa, posadila a žmúрила do žiarivých lúčov slnka, ktoré sa cez štrbiny žalúzie predierali do bytu. Znelo to, akoby jej niekto tesne vedľa hlavy pustil príklepovú vŕtačku. *What the...* Odrazu jej bolo jasné, odkiaľ pochádza ten hluk. Niekto zvonil pri dverách! Aká bezočivosť! Všetky zásielky a donášky jej mali vždy, vždy! doručovať až po druhej poobede a doteraz to bezchybne klapalo. Ďalšie zvonenie! Prenikavé! Vyskočila z postele, bežala k dverám a prudko ich otvorila. Od zdesenia sa jej cez pery nepredral ani najmenší zvuk.

„Dobrý, je mi ľúto, že vyrušujem,“ ozval sa otravný chlapík, jej nový nemožný sused. Panebože, bude azda odteraz musieť každú sekundu svojho života rátať s jeho prítomnosťou?

„Zasekli sme sa s klavírom. Keby ste boli taká láskavá a nechali otvorené dvere, určite sa dostaneme cez roh.“

Za ním sa zjavili červené hlavy jedného bradatého a jedného vyholeného chlapa, ktorí najprv zvedavo zízali a vzápätí sa samoľúbo uškrňali.

Nebolo sa čomu diviť, vyzerala ako požutá, bola rozospáná a na sebe mala prastaré dokrkvané flanelové pyžamo. Najradšej by hneď zabuchla. Nech si klavír vytrepe zo

schodiska na terasu a odtiaľ ho nejako prestrčí cez okno. Emma však zostala nehybne stáť, neschopná akejkolvek reakcie. Mlčky civela na spotených a zadychčaných chlapov, ako sa čoraz viac tisnú aj s klavírom do jej bytu, až im musela nakoniec uhnúť. Konečne. Hotovo. S úľavou tresla dverami.

Rýchlo vhupla späť do postele. Zaregistrovala, že je niečo po pol deviatej, a pokúšala sa ignorovať rachot na schodisku. Zavrela oči, zhlboka sa nadýchla a vydýchla. Určite ešte zaspi. Prečo nepoužil vonkajší výťah? Musel predsa vedieť, aké úzke je schodisko. V duchu počítala schody a okamžite pocítila, ako sa ponára nazad do sveta snov. Nádhera!

Vtom sa však znova ozval zvonček. Posadila sa, prehrabla si vlasy a už po druhý raz v tento deň vstala z postele. Teraz cestou aspoň schmatla župan, čo visel na dverách kúpeľne, vkĺzla doň a až potom otvorila. Traja chlapi sa potmehúdsky škerili od ucha k uchu.

„Prepáčte, ešte posteľ.“

Nezdalo sa, že by ich to naozaj mrzelo.

„Poponáhľame sa,“ uistil ju Nathan a už takmer stál v jej chodbe.

Pohľad jej padol na jeho lesknúce sa ramená, pot zvýrazňoval dobre vypracované svaly. Nezmohla sa na nič iné, iba mlčky prikývla. Pohľad na železný podstavec, s ktorým chlapi zápasili, v nej mimovoľne vyvolal predstavy, čo sa pokúšala okamžite zahnať. Prsty zvierajúce železné vzpery. Spotené telo sa tlačia na seba, túžobné vzdychy...

„Ďakujem, veľmi oceňujem vašu ochotu,“ vyslovil až prehnane zdvorilo a Emma sa strhla. Na okamih celkom zabudla na jeho prítomnosť.

Navyše si všimla, že jej ponad plece kradmo nazerá do bytu. Napriek všetkej zdvorilosti jej nový sused bol zvedavý ako opica.

„Potom už len skriňu a pohovku. Najneskôr do desiatich minút sme hotoví. Možno by bolo lepšie, keby ste nechali otvorené dvere.“

„Dobre,“ súhlasila, lebo jej nenapadol nijaký protiargument.

Rýchlo sa otočila a bezradne sa vrátila do izby. Čo má teraz robiť? Na spánok už ani nepomyslela, hoci ju oči pálili od únavy. Raňajky? Nikdy neraňajkovala. Začínala neskorým obedom. Do sprchy sa jej nechcelo – traja muži na schodoch a otvorené dvere, ani nápad. Možno by mala spraviť to, čo robí vždy, keď vstane: uvariť si kávu. Ranná obloha – kedy ju videla naposledy? – sľubovala nádherný deň. Preso môže vychutnať aj na terase. Ideálne v plážovom koši, zababušená do prikrývky.

Kým čakala na kávu, pohľad jej niekoľkokrát zabľúdl k otvoreným dverám. Práve sa niesla okolo machovozelená pohovka. Naozaj si nevedela predstaviť, že by sa mohla zmestiť do malého jednoizbového bytu, kde už okrem iného trónili obrovská železná posteľ a klavír. Ozaj, ako si môže cyklokuriér dovoliť apartmán v tejto lokalite? Nebyť veľkorysosti tety Gwen, ktorá jej účtovala symbolických päťsto eur, nemohla by nikdy bývať v Lambethe, v centrálnom Londýne. Nathan musí za tých viac ako tridsať štvorcových metrov vysoľiť každý mesiac aspoň tisícpäťsto eur. To sa teda našliap. Alebo si svojimi džentlmenskými spôsobmi tak omotal slečnu Framptonovú okolo prsta, že mu dala zľavu? Nepredstaviteľné! Tej dračici v ľudskej podobe boli akékoľvek prejavy veľkorysosti celkom cudzie.

So šálkou presa v ruke a s posteľnou prikrývkou na pleciach prešla Emma cez terasu a uvelebila sa v koši. Vzduch bol chladný, ale číry a silueta Londýna sa akoby skvela novotou a čistotou. Na modrej oblohe sa všetko črtalo ešte jasnejšie, takmer na dosah a vábivo.

Z myšlienok ju vytrhlo pobúrené mňauknutie a zrazu mala Troya na kolenách.

„Aj teba zobudil ten náš nový sused?“ prihovorila sa mu a poškrabkala ho za krkom.

Bola rada, že Troy mal podobný denný rytmus ako ona a takisto bol najaktívnejší potme. Možno to súviselo s jeho vekom. Nevedela, koľko má rokov, ale všimla si, že čierne fúzy okolo nosa sú čoraz šedivejšie. Biela škvrna na hrudi sa žiarivo vynímala na tmavej srsti, presne tak ako v deň, keď sa prvý raz objavil tu hore. Zaborila mu nos medzi uši a šepkala nežnosti, ktorým zrejme nerozumel.

Ako všetky mačky, aj Troy bol svojhlavý a nezávislý. Prichádzal a odchádzal, ako sa mu zachcelo. Maznanie si vynucoval tak vehementne, až jej to bolo nepríjemné. Nikdy nemala mačku a asi by si ju ani jakživ nezadovážila, ale Troy sa objavil v čase, keď netúžila po ničom inom, iba po troške tepla živej bytosti. Navyše takej, čo by nedávala rady do života, nič od nej nežiadala (okrem žrádla, vody a pravidelného maznania) a ani na ňu nevrhala ustarané či nebodaj súcitné pohľady. V tomto smere bol Troy priam ideálny spoločník.

Udialo sa to počas jej prvej zimy v Londýne, a keď zavrela oči, ešte stále počula snehovú víchricu, ktorá v tie dni urputne udierala do okien a dverí jej apartmánu. Od Emminho príchodu prešli štyri mesiace, a hoci sa každým dňom čoraz viac udomáčňovala, bolo to stále ťažké. Mala pocit, akoby sa tma, zima, samota a túžba po domove premenili na mokrú deku, čo ju ťahala čoraz nižšie k zemi. Jej spolužiaci sa túlili po krčmách, nadchýnali sa vianočnou výzdobou u Harroda alebo sa korčuľovali na ľadovej ploche pred úchvatnou kulisou starobylého Sommerset House, kde večer dokonca hrával dídžej. Raz alebo dvakrát išla s nimi, ale tie davy ľudí, hustá doprava a hluk veľkomesta jej doslova naháňali hrôzu. Na jednej strane trblietavý lesk, žiarivé svetelné reklamy,